

12 podléhá četnictvo vojenským trestním zákonům a soudům a platí pro ně vojenský služební řád. Četník, službu konající, má dle §u 13 zákonem stanovená práva strážce civilní i vojenské a jest ho podle §u 174 vojenského trestního zákona považovati za stráž vojenskou ve smyslu čtvrté hlavní části vojenského trestního zákona. Podle §u 21 jsou konečně příslušníci četnictva, pokud se týče vzájemného poměru mezi četnictvem a vojskem na roveň postaveni osobám vojenským. Mohlo by se snad namítati, že podle §u 1 zákona četnictvo jest určeno jen k tomu, aby udržovalo v celém území republiky veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost. Ale námitka ta pozbývá významu vzhledem na shora uvedená ustanovení §u 5 a 6 zákona, ze kterých plyne, že četnictvo jest určeno též k vykonávání služby polní. Již vzhledem k těmto předpisům bylo by četnictvo pokládati za samostatný oddíl armády, to jest branné moci. Veškeré pochybnosti však odstraňuje úvaha, že podle §u 1 branného zákona ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n. branná moc jest povolána k tomu, by hájila trvání, celistvost a svobodu republiky Československé proti nepřítelům zevnějším, jakož i spolupůsobila při udržování pořádku a bezpečnosti uvnitř státu, že obě úlohy jsou také povinností četnictva, jak zřejmo z ustanovení §u 1 zákona o četnictvu a z ustanovení §u 4 tohoto zákona, jenž ukládá ministerstvu vnitra, by v dohodě s ministerstvem národní obrany zabezpečilo vše, čím četnictvo k odvrátení vnějšího nebezpečí pro stát může přispěti. Okolnost, že četnictvo v příčině vykonávání služby bezpečnostní jest podřízeno politickým úřadům státním, má vzhledem k tomu pro řešení otázky, stížností nadhozené jen význam podřadný. Právem tedy nalézací soud, zjistiv, že závadný výrok týká se mužstva četnické stanice v L., dne 17. prosince 1922 službu konajícího, pokládal mužstvo to za samostatný oddíl armády.

Čís. 1709.

Ublížením na cti ve smyslu §u 99 (98 b) tr. zák. jest každé snížení vážnosti, které kdo požívá ve společenských kruzích, pro něho rozhodných.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1924, Zm II 133/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 24. ledna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §u 99 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Ublížením na cti podle §ů 98 a 99 tr. zák. dlužno rozuměti snížení vážnosti, které někdo požívá ve společenských kruzích, pro něho rozhodných. Hrozil-li v tomto případě obžalovaný, jak rozsudek zjišťuje, 12 členům obecního výboru v O. ze msty bezdůvodným a zlomyslným udáním u úřadů a napadením v novinách pro domnělé nečestné a nedovolené jednání, právně uznal první soud, že splnění této pohružky by mělo pro napadené za následek újmu na dobré pověsti a vážnosti

u spoluobčanů, uváží-li se, že i zcela bezdůvodná a vymyšlená tvrzení, dotýkající se cti napadeného, docházejí snadno víry v nesoudné nebo neinformované veřejnosti a obrana proti takovému útoku, zejména, stali se tiskem, bývá nesnadná a zřídka úspěšná, zanechávajíc na to v interesovaných kruzích často dojem, že »na věci bylo přece něco pravdy« dle zásady »calumniare audacter — semper aliquid haeret«. Dlužno proto souhlasiti s prvním soudem, že pohrůžka obžalovaného spadá pod ustanovení §§ 98 a 99 tr. zák., ježto jde zřejmě o pohrůžku ublížením na cti.

Čís. 1710.

§ 153 tr. zák. nevyžaduje poškození míry v §u 411 tr. zák. vyřčení, ani úmyslu na těle zraniti; stačí úmysl zle nakládati. Neklade váhu na objektivní povahu poškození, nýbrž na poměr pachatele k napadenému nebo na vztah činu k určité veřejné funkci.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1924, Kr I 774/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 5. října 1923, pokud jím stěžovatel uznán byl vinným zločinem těžkého ublížení na těle dle §u 153 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením dle §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Vytká-li zmateční stížnost, že rozsudek jest neúplným, nezjistiv domnělé skutkové náležitosti zločinu podle §u 153 tr. zák., zda stěžovatel zamýšlel přivoditi poranění policejního strážníka, neuplatňuje neúplnosti výroku o rozhodné skutkové okolnosti ve smyslu §u 281 čís. 5 tr. ř., nýbrž nesprávné posouzení věci po stránce právní, tedy vzhledem k návrhu, by byl z obžaloby propuštěn, zmatek čís. 9 a) §u 281 tr. ř. V tomto směru zmateční stížnost neprávem vytýká, že napadený rozsudek neobsahuje zjištění, že stěžovatel měl úmysl, způsobiti strážníkovi zranění. Ze slov rozsudečného výroku, který tvoří s důvody jednotný celek, »zúmyslně na těle lehce zranil«, jest zřejmo, že slovo »zúmyslně« v třetím odstavci důvodů rozsudku vztahuje se nejen ke slovům »obžalovaný udeřil strážníka rukou do brady«, nýbrž i ke slovům »a způsobil mu lehké zranění« a že tudíž rozsudek nalézacího soudu zjišťuje přímý úmysl obžalovaného, strážníka poškoditi na těle, zraniti ho. I kdyby tomu tak bylo, jak zmateční stížnost neprávem se domnívá a rozsudek by shora uvedeného zjištění neobsahoval, nebylo by lze ani pak zmateční stížnosti ořisvědčiti. Stěžovatel neprávem se domnívá, že ke skutkové povaze §u 153 tr. zák. se vyhledává přímý úmysl pachatelův, způsobiti zranění, a že nestačí, jako ke skutkové povaze zločinu dle §u 152 tr. zák., pouhý dolus indirectus. Zločin dle §u 153 tr. zák. předpokládá, že pachatel v nepřátelském úmyslu, t. j. v úmyslu, předsevzítí jednání proti tělesné neporušenosti úmyslně některé z osob v §u 153 tr. zák. uvedených na těle ublíží, ve smyslu výrazu, tomuž v obecné mluvě příkládaném a nevyžadujícím míry vyznačené v §u